

در ادامه این مطلب، گفت و گو با حسین پور کویر رادر قالب پرسش و پاسخی دوستانه ادامه می دهیم.

شما تجربه های زیادی از حضور در مسابقات بین المللی دارید. کدام برایتان ماندگار تر بوده است؟

مدتی مسابقات را کنار گذاشته بودم، اما دوباره شرکت کردم و به مسابقات بین المللی هم راه یافتیم. یکی از مهم ترینشان، مسابقات بین المللی تونس در سال ۱۳۹۸ بود که در آن موفق شدم مقام اول را کسب کنم. برای آن مسابقه، آیتی از سوره احزاب را انتخاب کرده بودم؛ ارتباط عمیقی با این سوره دارم و هنگام تلاوتش حال خاصی پیدا می کنم. در کشورهای بسیاری مثل کویت، قطر، مالزی و هند هم تلاوت کرده ام. مسابقات هند برایم خاطره ویژه ای دارد. شیعیان آنجا محبت عجیبی به اهل بیت^(ع) داشتند. یادم است پرچمی منقش به نام امام رضا^(ع) همراهم بود و وقتی آن را به یکی از شیعیان هدیه دادم، اشک می ریخت و پرچم را به چشم هایش می کشید. آن صحنه هیچ وقت از ذهنم پاک نمی شود.

گویدار یک کلیسای اتریش هم تلاوت کرده اید؟

سال ۱۳۸۴ همراه گروهی از قاریان کشور به اتریش رفتیم و در یکی از کلیساها برنامه تلاوت قرآن برگزار کردیم. برای من جالب بود که می دیدم بعضی از مسیحیان هنگام شنیدن آیات قرآن اشک می ریزند. آن لحظه بیشتر از همیشه فهمیدم که قرآن فقط متعلق به یک زبان و یک جغرافیا نیست و می تواند بادل انسان ها را ارتباط برقرار کند.

رابطه تان با قرآن را چگونه توصیف می کنید؟

من قرآن را فقط برای مسابقه نمی خوانم، واقعا عاشقش هستم. اگر

یک روز قرآن نخوانم، انگار روزم کامل نمی شود. چه در حرم باشم و مقابل هزاران نفر تلاوت کنم و چه در خانه تنها باشم، وقتی قرآن می خوانم از دنیای اطراف جدا می شوم. احساس می کنم فقط من هشتم و این کتاب آسمانی، گاهی آن قدر غرق آیات می شوم که اصلا متوجه گذر زمان نیستم و می بینم ساعت ها گذشته است و هنوز مشغول خواندنم.

برای تلاوت، چه اصولی را رعایت می کنید؟

صدای برای قاری امانت است و باید از آن مراقبت کرد. معمولاً پیش از تلاوت، مدتی تمرین تنفس و گرم کردن صدا انجام می دهم تا حنجره آماده شود. سعی می کنم زیاد از خوراکی های سرد استفاده نکنم و استراحت صدا را هم جدی می گیرم. البته مهم تر از تکنیک، حال دل آدم است. اگر ارتباط قلبی با آیات برقرار شود، تلاوت هم بر دل مخاطب می نشیند.

ظواهر یک بار هم برای مدتی صدایتان را از دست داده بودید؟

یکی از دوره های سخت زندگی ام همان زمان بود. حدود ۹ ماه صدایم را تقریباً از دست داده بودم. این مشکل گاهی برای قاری ها و خواننده های پیش می آید و مربوط به گرفتگی عضلات حنجره است. برای کسی که همه زندگی اش با صدا و تلاوت گره خورده، این اتفاق واقعا سخت است. اما لطف خدا و دعای مادرم باعث شد دوباره بتوانم تلاوت کنم.

این روزها بر آموزش نوجوانان تمرکز کرده اید. چرا؟

من از همان سال هایی که شاگرد استاد دخت مشهدی بودم، تدریس را شروع کردم. استاد به من می گفت استعداد آموزش داری و گاهی اداره جلسه را به من می سپرد تا به بچه های کوچک تر آموزش

بدهم. سال ۱۳۹۱ گروه «محبان الرضا^(ع)» راه اندازی کردم که حالا حدود هفتاد کودک و نوجوان قاری در آن حضور دارند؛ جمعیتی که بین جلسات قرآنی کم نظیر است. شیرین ترین بخش ماجرا برایم این است که این جلسه حالا در همان مسجدی برگزار می شود که خودم سال ها پیش در آن قرآن یاد گرفتم. حس می کنم این طوری بخشی از دینم را ادا کرده ام.

می گویند فضای جلسات شما با جلسات سنتی قرآن کمی متفاوت است. دلیل این تفاوت چیست؟

من اعتقاد دارم بچه ها اگر در فضای خشک و رسمی قرار بگیرند، خسته می شوند. برای همین سعی می کنم جلسات صمیمی باشد. با بچه ها شوخی می کنیم، می خندیم، مسابقه برگزار می کنیم و حتی گاهی اداره جلسه را به خودشان می سپارم تا اعتماد به نفس پیدا کنند. دوست دارم بچه ها احساس کنند در یک جمع دوستانه حضور دارند، نه اینکه فقط سر کلاس نشسته اند.

به نظر شما خانواده هادر مسیر قرآنی شدن فرزندشان چه نکته ای را باید رعایت کنند؟

مهم ترین نکته این است که بچه ها را مجبور نکنند حتما قاری شوند. هر کودکی استعداد خاص خودش را دارد. ممکن است یکی قاری خوبی شود، یکی خوش نویس قرآنی، یکی قصه گوی آیات قرآن و حتی یکی تولیدکننده نرم افزارهای قرآنی. مهم این است که خانواده ها استعداد واقعی فرزندشان را کشف کنند. من هم در جلسات سعی می کنم این استعدادها را پیدا کنم و بچه ها را در همان مسیری که توانایی دارند، هدایت کنم.

صمیمی و خاکی

محمد مهدی اکبری، متولد ۱۳۹۰، حالا چهار سال است که خادم و مکبر حرم مطهر رضوی است؛ مسیری که از مسجد و جلسات قرآن آغاز شده است. خودش می گوید نخستین بار در همین مسجد مکبر شده و همان جا اعتماد به نفس پیدا کرده است. او از کودکی با سوره های کوتاه قرآن مأنوس بوده و بعد از حضور در مهد الرضا^(ع) وارد کلاس های قرآن شده است. شهرت استاد پور کویر در محله باعث شد خانواده اش او را به جلسات این قاری بیاورند و حالا حدود هفت سال است که شاگرد اوست. محمد مهدی می گوید: غیر از قرائت زیبا و سطح علمی بالایی استاد، آنچه بیشتر از همه روی بچه ها اثر می گذارد، اخلاقشان است. خیلی خاکی، صمیمی و پیگیر هستند. پیشرفت بچه ها واقعا برایشان اهمیت دارد. هر جلسه یادشان می ماند که هر کدام از ما چه ضعف ها و قوت هایی داریم و پیگیر روند آموزشمان هستند.

